

[Formanden.]

„Hvor hurtigt og under hvilke former vil ministeren på ny give tilladelse til selvbyggeri?“

Spørgsmålet vil blive optaget på dagsordenen for tingets førstkommande spørgetid.

Medlem af folketinget Poul Schlüter har meddelt mig, at han ønsker til forsvarsministeren at stille følgende spørgsmål:

„Vil ministeren stille sig imødekommende over for en begrænset anvendelse af Skrydstrup flyveplads til civil rute-flyvning til og fra København?“

Spørgsmålet vil blive optaget på dagsordenen for tingets førstkommande spørgetid.

Medlem af folketinget Holger Hansen har meddelt mig, at han ønsker til forsvarsministeren at stille følgende spørgsmål:

„Vil ministeren oplyse, hvornår der vil blive truffet afgørelse angående planerne om en militær øvelsesplads i Sydsjælland (Kulsbjergområdet)?“

Spørgsmålet vil blive optaget på dagsordenen for tingets førstkommande spørgetid.

Med skrivelse af gårs dato fremsender handelsministeren dels under henvisning til bestemmelserne i § 19, stk. 2, i lov nr. 102 af 31. marts 1955 om tilsyn med monopoler og konkurrencebegrænsninger (monopolloven) en beretning om monopoltilsynets virksomhed i 1963, dels tilsvarende beretninger fra tilsynet med banker og sparekasser og fra forsikringsrådet vedrørende det af disse i 1963 i henhold til monopolloven udøvede tilsyn. Samtidig er der til brug ved fremlæggelse i folketingets læseværelse modtaget et antal eksemplarer af forsikringsrådets beretninger for 1962 I og II.

Eksemplarer af de førstnævnte beretninger er omdelt til folketingets medlemmer.

Skriftlig fremsættelse af lovforslag.

Handelsministeren (Lars P. Jensen): Jeg har herved den ære for det høje ting at fremsætte forslag til lov om valutaforhold m. v.

Inden jeg går over til at omtale lovforslaget og dets enkelte bestemmelser, tror jeg, det vil være praktisk, at jeg kort redegør for den udvikling, der i de senere år har fundet sted i frigørelsen af udenrigshandelen, og som danner baggrund for de overvejelser, der ligger til grund for den udformning, lovforslaget har fået.

Den gældende lov om valutaforhold m. v. er stort set identisk med 1957-loven. De forløbne 7 år er benyttet til en omfattende afvikling af restriktionerne for importen, både ved overførsler af varer til friliste og ved udvidelse af importmulighederne for fortsat bundne varer og endelig ved udvidelse af den kreds af lande, for hvilke frilisten gælder.

De vigtigste skridt toges ved den meget omfattende liberalisering den 1. marts 1960, der sammen med revisionen af toldloven forberedte vor deltagelse i EFTA, som fandt sted i juli s. å. Siden er der hvert halve år sket yderligere afvikling af importrestriktionerne, senest den 1. juli i år, og det er da også hensigten at fortsætte denne trinvis importfrigørelse.

Afviklingen af importrestriktionerne er nu ført meget langt frem. Importen fra de lande, der omfattes af frilisten, udgør 93-94 pct. af vor samlede import, og af den danske import fra frilistelandene er, når man ser bort fra korn, henimod 97 pct. liberaliseret.

Vort medlemskab i EFTA forpligter os til afvikling af told og restriktioner for alle de af konventionen omfattede varer, hovedsagelig industrivarer, senest ved udgangen af 1966. Den overvejende del af de restriktioner, der bestod ved EFTAs oprettelse, er allerede nu afviklet, og de tilbageværende restriktioner på dette område berører kun varer, som udgør knap 4 pct. af den samlede industriproduktion.

Også importreguleringen for de varer, som falder uden for EFTAs afviklingsregler, landbrugsvarer og fisk, er blevet lempet i flere henseender. En lang række varer, som enten slet ikke, eller kun i ringe udstrækning, fremstilles i Danmark, er overført til friliste, eller der er etableret fri bevillingsudstedelse eller gennemført en sæsonmæssigt begrænset fri bevillingsudstedelse, hvilket navnlig gælder frugt og grønsager.

Samtidig med den fortsatte udvidelse af

[Handelsministeren.]

liberaliseringen er der på de områder, hvor importreguleringen opretholdes, sket en forøgelse af importmulighederne gennem forhøjelse af importkvotaer eller ved den nævnte sæsonmæssige frie bevillingsudstedelse. Gennem den gradvise udvidelse af importmulighederne for de enkelte varer er disse efterhånden blevet gjort modne til liberalisering.

Valutalovens bemyndigelser har således på en hensigtsmæssig måde gjort det muligt at foretage en gradvis afvikling af importrestriktionerne, uden at der derved er skabt urimelige konkurrencevilkår for dansk produktion. Netop fordi afviklingen af importreguleringen har fundet sted gradvis over en længere periode, har den i det store og hele kunnet gennemføres uden skadevirkninger for dansk produktion og beskæftigelse. Det ligger i sagens natur, at også den internationale konjunktur i afviklingsperioden, som har givet gode vækstmuligheder for den danske industrieksport, i høj grad har været medvirkende til den relativt smertefri afvikling af restriktionerne.

Efter disse indledende bemærkninger om den hidtidige udvikling i frigørelsen af udenrigshandelen skal jeg gøre nærmere rede for lovforslaget og dets enkelte bestemmelser.

Som allerede nævnt har den gældende valutlov været et velegnet instrument ikke alene til at regulere importen, men også til afvikling af importreguleringen. I betragtning af den stærkt tilbagetrukne rolle, importrestriktionerne efterhånden spiller i den økonomiske politik, må tiden imidlertid nu være inde til at tilpasse og forenkle loven, så den stemmer overens med de faktisk herskende forhold.

Det område i loven, der ved behandlingen af de årlige lovforslag til ændringer og forlængelser af først vareforsyningsloven og nu valutaloven i første række har sat sindene i bevægelse i det høje ting og i dets udvalg, er lovens kapitel 2 angående bemyndigelsen for handelsministeren til at træffe importregulerende foranstaltninger.

Medens den gældende lovs § 3 giver handelsministeren adgang til at iværksætte importregulering under de i paragraffen nævnte forudsætninger og loven i en senere bestemmelse — § 4 — udtaler, at importen

bl. a. ved udvidelse af frilisterne skal gøres størst mulig, fremhæver lovforslaget i § 3 som det primære handelsministerens pligt til at afvikle importrestriktionerne i det omfang dette lader sig forene med visse nærmere opregnede hensyn, og omtaler først i anden række adgangen til ud fra de samme hensyn at indføre midlertidige importregulerende bestemmelser. Ved således at lægge hovedvægten på afviklingen af den tilbageværende importregulering i stedet for på muligheden af at indføre nye restriktioner giver den pågældende bestemmelse i lovforslaget efter min opfattelse mere præcist, end tilfældet nu er, udtryk for tingenes tilstand og for den udvikling, vi befinder os i.

Målsætningen er således utvetydigt liberaliseringens videreførelse, men ikke for enhver pris. Der er visse hensyn, der ud fra et samfundsmæssigt synspunkt har et naturligt og rimeligt krav på at blive tilgodeset under afviklingsprocessen.

Medens importreguleringen tidligere i det væsentlige har været begrundet i valutariske hensyn, kan hensynet til betalingsbalancen ikke længer tillægges betydning i denne forbindelse. Med det stærkt begrænsede antal varer, der er tilbage på bunden liste over for frilistelandene — og importen herfra udgør som nævnt over 90 pct. af vor totalimport — vil der ikke længer over importreguleringen kunne drives importpolitik. Den valutariske begrundelse er derfor også udeladt i lovforslaget.

Derimod må man se i øjnene, at liberaliseringens videreførelse ud over et vist punkt kan skabe alvorlige vanskeligheder af anden karakter. Jeg tænker her i første række på de problemer, der kan opstå ved yderligere liberalisering af landbrugsvarer og ved en udvidelse af den frie adgang til at importere industrivarer også fra lande uden for det traditionelle frilisteområde. For begge varekategoriers vedkommende må vi samfundsmæssigt set være interesseret i, at erhvervene ikke derved udsættes for en urimelig konkurrence fra udlandet, og faren herfor er til stede.

For landbrugsvarernes vedkommende må de udenlandske subsidieordninger, som man fra dansk side uden held har søgt at komme til livs ved forhandlinger på international basis, tilsiige, at der foreløbig udvises forsigtighed med hensyn til at åbne det danske

[Handelsministeren.]

marked for disse landes produkter. Dette må forekomme så meget mere naturligt, som mange af de pågældende lande gennem kvantitative restriktioner, told, slusepriser m. v. udelukker eller vanskeliggør, at dansk landbrug gennem eksport finder erstatning for det tab, der må forudses på hjemmemarkedet. En liberalisering af disse varer måtte forudsætte, at der på anden måde tilvejebringes rimelige afsætningsvilkår for danske landbrugsprodukter.

Over for importen fra ikke-frilistelande er industriens problemer et langt stykke vej sammenfaldende med landbrugets generelt set. Der er her bl. a. tale om lande med andre økonomiske systemer end i den vestlige verden, og en uhindret import herfra, som kunne sætte ind snart på det ene, snart på det andet vareområde, ville udsætte dansk industri for en urimelig konkurrence, så meget mere urimelig, som dansk eksport ikke ville nyde tilsvarende favør på de pågældende markeder. En garanti mod alvorlige markedsforstyrrelser måtte være en forudsætning for fri import fra disse lande, og en sådan garanti gives ikke i dag.

I denne sammenhæng vil det i øvrigt være interessant at følge forløbet af de overvejelser, der synes i gang i visse stats-handelslande om større hensyntagen til almindelige rentabilitetsbetragtninger ved tilrettelæggelsen af produktionen og fastsættelsen af priser. Om en sådan udvikling kommer i gang, vil det nok tage sin tid, inden synspunktet slår igennem, særlig over for disse landes eksportvarer, men måske ser vi her begyndelsen til noget, som efterhånden kan resultere i, at vi må revidere vort syn på importen fra disse lande.

Indtil videre vil det efter min mening være nødvendigt, at hensynet til sikring af en rimelig konkurrencemæssig stilling for dansk erhvervsliv haves for øje under afviklingen af de tilbageværende restriktioner.

Jeg vil gerne her gøre nogle bemærkninger om den stilling, Danmark har taget til importen fra udviklingslandene.

Når der tales om hjælpen til udviklingslandene, tænkes der i almindelighed på den finansielle og tekniske bistand, Danmark yder disse lande. Men det må ikke glemmes, at handelen med de pågældende lande udgør

et vigtigt, i det lange løb måske det vigtigste led for at få hævet udviklingslandenes levestandard. Jeg tror, alle i dette høje ting er enige om, at de vestlige industrialiserede lande ud fra mange synspunkter kun kan være tjent med at bidrage til at få skabt bedre levevilkår i udviklingslandene, også fordi vi derved får nye, købedygtige forbrugere af de produkter, vi fremstiller. Det forudsætter på den anden side, at vi også er indstillet på at aftage udviklingslandenes produkter.

Det kan roligt siges, at Danmark over for udviklingslandene har ført en liberal importpolitik. Der findes ingen begrænsninger i udviklingslandenes afsætning her i landet af tropiske produkter; det samme gælder groft taget også for råvarer, halvfabrikata og industrielle færdigvarer. Importen af industrivarer har hidtil kunnet indpasses nogenlunde gnidningsfrit i dansk økonomi. Jeg kan kun udtrykke min glæde over, at den danske industri har indrettet sig efter denne udvikling og forstået at drage nytte af den internationale arbejdsdeling.

Forudsætningen for, at vi kan vedblive med på alle områder at føre denne liberale politik, er imidlertid, at andre industrialiserede lande fører nogenlunde samme linje i deres handelssamkvem med udviklingslandene. I øjeblikket er det således, at udviklingslandenes andel i verdenshandelen med industriprodukter kun udgør ca. 4-5 pct., og andelen kan kun ventes at stige langsomt. Der skulle derfor ikke være noget til hinder for, at industrilandene kunne absorbere denne produktion, uden at det skabte vanskeligheder for de enkelte landes egne industrier.

Det er klart, at Danmark ikke uden alvorlige konsekvenser for den indenlandske produktion alene eller sammen med kun få andre lande kan opretholde den åbne dørs politik over for importen af varer fra udviklingslandene. Derfor må de bestræbelser støttes, der går ud på at få frigjort handelen med udviklingslandenes industriprodukter i alle de industrialiserede lande. Omvendt må vi ikke afskære os fra i graverende tilfælde af markedsforstyrrende import at kunne træffe de nødvendige foranstaltninger herimod. En sådan mulighed er også åbnet i det under den internationale told- og han-

[Handelsministeren.]

delsorganisation GATTs auspici er truffet arrangement vedrørende udviklingslandenes eksport af bomuldstekstiler.

Ligesom vi i det hele taget tilstræber den størst mulige frigørelse af importhandelen, forudsat at den sker på rimelige vilkår, må vi interessere os for, at dansk eksport arbejder under bedst mulige betingelser. Da det over for lande, der anvender importrestriktioner som handelspolitisk instrument, er rimeligt at kunne benytte samme midler for at fremme eksporten til sådanne lande, foreskriver lovforslagets bestemmelse om restriktionernes afvikling, at handelspolitiske interesser ikke må være til hinder herfor.

Under behandlingen i det høje ting sidste efterår af forslaget til den gældende lov blev det synspunkt gjort gældende, om man ikke kunne nøjes med at bemyndige handelsministeren til at træffe importregulerende foranstaltninger til løsning af opgaver i forbindelse med Danmarks aftaler eller samarbejde med udlandet. Jeg er naturligvis enig i, at også dette hensyn må sætte en grænse for restriktionernes afvikling, således som det også er anført i lovforslaget, men jeg går samtidig ud fra, at det er den almindelige opfattelse i dette høje ting, at man ikke uden alvorlig skade for vort erhvervsliv kunne lade denne begrundelse være eneafgørende for, om restriktionerne skulle afvikles eller ej. Dertil er der universelt nået for lidt i henseende til nedbrydning af handelskranker.

De hensyn, der kan give anledning til overvejelse om forudsætningerne for afviklingen af importreguleringen, må også kunne motivere indførelse af nye importregulerende foranstaltninger, og lovforslagets § 3 giver da også mulighed herfor. Forhåbentlig vil denne adgang til at indføre restriktioner aldrig få nogen større betydning, men hjemmelen er nødvendig, hvis der i givne situationer skal være mulighed for effektivt at varetage vitale danske erhvervsinteresser. Hjemmelen kan endvidere have den værdi, at man i bevidstheden om, at man kan genindføre importregulering, hvis det skulle gå galt, kan tillade sig at disponere med lidt større frimodighed med hensyn til en udvidelse af den frie importadgang, end tilfældet ellers ville være. I øvrigt oprettholder lovforslaget bestemmelsen i den gæl-

dende lov om, at overførelse af varer til bunden liste kun kan gennemføres med tilslutning eller — i akutte situationer — underretning af folketingets valutaudvalg.

Til de øvrige bestemmelser i lovforslagets andet kapitel vil jeg knytte enkelte kommentarer.

Lovforslagets § 4 giver bl. a. adgang til opkrævning af et ekspeditionsgebyr for udfærdigelse af indførselsbevillinger, og bestemmelsen er i realiteten identisk med den gældende lovs § 3, stk. 2, dog at gebyrets maksimum ikke kan overstige de for tiden gældende 2½ promille.

Pr. 1. april 1964 indførtes den nyordning, at kravet om gebyr ved udstedelsen af indførselsbevillinger til import af varer fra ikke-frilistelande faldt bort, når det drejer sig om varer, der var liberaliseret ved import fra frilisteområdet. Tanken herom blev vel modtaget af det høje ting under behandlingen sidste efterår af forslaget til den gældende lov, og når jeg nu finder anledning til at drage denne ændring frem, er det, fordi man i handelsministeriet i mellemtiden er blevet opmærksom på, at lovbestemmelsen måske kan læses således, at den ikke giver hjemmel til at lade visse typer indførselsbevillinger være gebyrfr. Jeg går imidlertid ud fra, at det høje ting kan godtage, at hjemmelen til nyordningen er dækket ved formuleringen i den gældende lov, og jeg har derfor ikke ment at burde ændre den.

I lovforslagets § 6 er med samme motivering som for importreguleringen de valutारiske hensyn, der efter gældende lov kan begrunde eksportregulerende foranstaltninger, erstattet med handelspolitiske hensyn. I øvrigt indeholder lovforslagets bestemmelse ingen realitetsændringer. Det er nødvendigt at tilvejebringe hjemmel for en eksportregulering ud fra handelspolitiske synspunkter, idet det ellers ville være udelukket f. eks. at administrere bilaterale handelsaftaler eller samhandelen med lande, med hvilke betalinger afvikles i ikke-konvertibel valuta. Det kan også ud fra en handelspolitisk vurdering være en hensigtsmæssig disposition, at man fra dansk side frivilligt påtager sig at regulere eksporten af en eller anden vare til et bestemt marked, såfremt der er grundlag for at formode, at en ukontrolleret eksport ville skabe vanskeligheder

[Handelsministeren.]

på det pågældende marked. I et sådant tilfælde vil en eksportregulering, f. eks. i form af en kvoteringsordning gældende eksporten til dette marked, kunne være at foretrække fremfor det foruroligende alternativ, at der reageres på en måde, der skaber øgede vanskeligheder for den danske eksport eller resulterer i dennes bortfald.

Til lovforslagets første kapitel, der ingen realitetsændringer indeholder, har jeg alene den bemærkning, at det, efter at hvervet som kgl. bankkommissær ikke længer bestrides af handelsministeren, er nærliggende i forbindelse med lovens ajourføring ved formuleringen af bestemmelserne i dette kapitel at lade „handelsministeren“ erstatte af „den kongelige bankkommissær“ — en stilling, der som bekendt i henhold til loven om Danmarks nationalbank skal beklædes af en minister.

Lovforslagets tredje kapitel svarer i realiteten til det tilsvarende kapitel i den gældende lov. Bemyndigelserne i §§ 7 og 8 danner grundlag for de deviseregler m. v., der indeholdes i bekendtgørelsen af 20. juni 1961 om valutaforanstaltninger. De overvejelser, der stadig pågår i internationale organisationer om harmonisering etc. af de pågældende regler, har hidtil ikke kunnet motivere større ændringer i den praksis, hvorefter handelsministeriet og Danmarks nationalbank har administreret disse regler.

Det er ikke mindst bestemmelserne i lovforslagets fjerde kapitel om lovens administration, der har fået en „ansigtsløftning“. Der er her foretaget ændringer af sproglig og systematisk karakter, og bestemmelser, der må anses for overflødige, fordi de tilsvarende forhold er dækket af anden lovgivning — borgerlig straffelov og loven om partsoffentlighed i forvaltningen — er ikke medtaget. Endvidere har jeg tilladt mig i lovforslaget at udelade nogle bestemmelser i den gældende lov, som er reminiscenser fra en tid, hvor anvendelsen af lovens bemyndigelser havde en ganske anden og større indvirken på det økonomiske liv, end det nu er tilfældet.

Jeg skal i øvrigt om ændringerne i dette kapitel indskrænke mig til at bemærke, at ankenævnsordningen i den gældende lovs § 10 er omhandlet i lovforslagets §§ 10 og 11, der ligesom lovforslagets andre bestemmelser er formuleret efter forhandling med ju-

stitsministeriet for at opnå en ønskelig parallelisering med tilsvarende bestemmelser på andre lovområder. Ændringerne vil ikke på nogen måde forringe borgernes retsbeskyttelse over for administrationen i henhold til loven. Udeladelsen af bestemmelsen i den gældende lovs § 10, stk. 7, om, at besværinger over afgørelser, der fratager enkelte næringsdrivende import- eller eksportadgang eller stiller enkelte næringsdrivende dårligere end andre, straks kan indbringes for domstolene, beror på, at baggrunden for at opretholde en særskilt behandling af disse sager ikke synes at være til stede, efter at der i 1955 indførtes udtrykkelig hjemmel til, at ankenævnets afgørelser kan indbringes for domstolene. Bestemmelsen i lovens § 10, stk. 7, stammer fra en tid, hvor andre klagesager end de i bestemmelsen omhandlede blev endeligt afgjort af handelsministeren efter indstilling fra vareforsyningsankenævnet. Bestemmelsen burde således være slettet allerede i 1955. Jeg kan i øvrigt tilføje, at valuta-ankenævnet ikke er overbebyrdet med sager; i det sidste par år har nævnet ikke haft en eneste sag til behandling.

Endelig kan jeg om lovforslagets femte kapitel bemærke, at visse bestemmelser i den gældende lovs §§ 17 og 18 er udeladt, da de kan anses for dækket af bestemmelser i straffeloven og retsplejeloven. Jeg havde ved lovforslagets fremsættelse gerne præsenteret bestemmelsen i den gældende lovs § 17, stk. 1, om de efter loven strafbare forhold i en forenklet og mere tidssvarende form. Man er i handelsministeriet i forhandling med justitsministeriet herom, og jeg håber under udvalgsbehandlingen at kunne fremsætte ændringsforslag til denne bestemmelse.

Også bestemmelserne om forældelse af strafansvar og konfiskation kunne jeg have tænkt mig anderledes udformet i lovforslaget, men da spørgsmålet om særlovgivningens regler om disse forhold for tiden er genstand for behandling i straffelovsrådet, henholdsvis justitsministeriet, med henblik på senere fremsættelse af forslag til ændring af gældende lovgivning, har jeg ikke fundet det hensigtsmæssigt at røre ved disse bestemmelser i forbindelse med udarbejdelsen af nærværende lovforslag.

Med hensyn til lovforslagets §§ 17 og 18

[Handelsministeren.]

er kun at bemærke, at disse bestemmelser i realiteten svarer til den gældende lovs § 19.

Da valutiloven sidst var til behandling i det høje ting ved lovens fornyelse i 1963, blev det fra forskellig side anført, at loven efterhånden syntes at trænge til en gennemgribende revision med henblik på at føre dens forskellige bestemmelser à jour med den stedfundne udvikling. Heri kan jeg for mit vedkommende erklære mig ganske enig. Loven bærer i sin nuværende skikkelse præg af ved en række forlængelser at være stykket sammen gennem mange og besværlige udvalgsbehandlinger, hvorigenem lovtæksten er blevet både lang, kompliceret og uklar. Men hertil kommer, at loven i den foreliggende form ikke længer dækker den aktuelle problemstilling i dansk udenrigshandel.

Ud fra disse betragtninger har jeg fundet det rigtigt fremfor at forsøge nye lapperier på den gamle lov at fremsætte et forslag, der efter min opfattelse betegner både en forenkling og en ajourføring af lovens bestemmelser, uden at jeg herigennem har haft til hensigt på nogen måde at røre ved det liberale sigte, der har kendetegnet loven og dens administration gennem en årrække. Denne linje vil fortsat blive fulgt, og gennem den nye lovtæks finder denne liberale linje yderligere en understregning.

Med den skete ajourføring mener jeg at loven har fået en udformning, som dækker de forhold, loven tager sigte på, så langt som man kan forudsæ udviklingen i dag, og jeg har derfor heller ikke ment at burde tidsbegrænse lovens gyldighed. Heri ligger naturligvis ikke, at jeg mener at kunne udelukke, at loven senere må ændres. Et behov herfor vil givetvis opstå før eller senere, men jeg finder blot, at det ikke i øjeblikket er muligt at skønne over, hvorvidt et sådant behov vil komme til at foreligge efter et kortere eller længere åremål. Det vil ganske komme til at afhænge af en række omstændigheder i den internationale og i vor hjemlige økonomi, som ikke i dag kan forudses.

Idet jeg henleder opmærksomheden på, at den gældende lov udløber med årets udgang, tillader jeg mig hermed at anbefale lovforslaget til det høje tings hurtige og villige behandling.

Finansministeren (Poul Hansen): Jeg skal tillade mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om ændring af lov om særlig indkomstskat m. v.*

De foreslåede ændringer vedrører alene reglerne om beskatning af fortjeneste ved afståelse af fast ejendom i henhold til lov om særlig indkomstskat § 2, nr. 13. Lovforslaget må ses på baggrund af forhandlingerne i foråret om denne beskatning. De førte foreløbig til, at man gennemførte den seneste ændringslov om særlig indkomstskat, lov nr. 181 af 4. juni 1964. Der var dengang fra alle sider enighed om, at arbejdet med en ændring af denne beskatning måtte fortsættes, og jeg gav under disse drøftelser tilsagn om at fremsætte et lovforslag i denne samling, således at tingets behandling kunne fortsætte. Det foreliggende lovforslag må derfor først og fremmest betragtes som et oplæg til fortsatte forhandlinger om beskatningen af ekstraordinært store fortjenester ved afståelse af fast ejendom.

Den nu foreslåede ordning svarer til den, som indeholdtes i den tidligere regerings forslag af 6. marts 1964. Den går ud på, at man opretholder de hidtil anvendte regler for ejendomsafståelser i tiden indtil 1. januar 1966. Fra og med denne dato skal fortjeneste ved ejendomsafståelser i princippet altid beskattes. Det betyder, at ejendomme, der er erhvervet før 1. januar 1949, ikke fritages. Ligesom efter de gældende regler opgøres fortjenesten principielt som forskellen mellem afståelsessummen og anskaffelsessummen med forskellige reguleringer. Er ejendommen erhvervet før den 1. januar 1966, kan ejendomsværdien ved 13. almindelige vurdering pr. 1. september 1965 benyttes i stedet for anskaffelsessummen, dersom dette er til fordel for skatteyderen. I fortjenesten fradrages 40 pct. af anskaffelsessummen. Yderligere fradrages 6 pct. af anskaffelsessummen for hvert kalenderår, skatteyderen har ejet ejendommen. Dette fradrag gives dog kun fra og med kalenderåret 1966. Endelig skal der gives et fast fradrag i fortjenesten på 40.000 kr. Hvis der i et indkomstår er indvundet fortjeneste på flere ejendomme, gives der dog kun ét 40.000 kr.s fradrag.

For ejendomsafståelser i tiden indtil